භාරතීය බෞද්ධ කලාවේ ජාතක කථා ලකුණ

උපුල් රංජිත් හේවාවිතානගමගේ

Buddhist Jataka Stories have played a significant role for a long period in the field of Buddhist Art of India. When these narratives came to the hands of Indian artists, then, one of the excellent art traditions prevailed in various forms in the field of Indian Art. The Oral tradition of the Buddhist Jataka narratives was converted into a new art tradition i.e. carvings and paintings in which Monoscenic, Synoptic, Conflated, Sequential, Continuous and Network narratives can be seen. This article discusses how Indian artists have converted the tradition of narrative telling and listening into a tradition of carvings and paintings, a form of reading and viewing, after which religious communication was able to reache a new era.

මානවයා භාෂාව නමැති අපූර්ව මෙවලම නිපදවා ගත් පසුව ඔහු මුලින් ම කළේ ඔහු තම පරිසරයේ දුටු දෑ, තමන් අත්විඳි අත්දැකීම් යනාදිය තවත් කිසිවෙකුට පැවසීම වන්නට පුළුවන. කථාන්තර ආරම්භ වන්නට ඇත්තේ මෙතැන් පටන්ය. මිහිතලය මත ජීවත්වන සෑම ජන සමාජයක ම පාහේ මේ කථාන්තර සම්ප්‍රදාය පැවැත එන අයුරු පැහැදිලි වශයෙන් ම දක්නට ලැබෙන්නකි. **ජනකථා** යන පොදු නාමයකින් හැඳින්වෙන මේ කථාන්තර සම්ප්‍රදාය ඉන්දියානු ආගමික ඉතිහාසය හා සම්බන්ධ පරිසරයෙහි ලා විශේෂ වැදගත්කමක් උසුලයි. වසර 400කට අධික කාලයක් පුරා ඉන්දියානු ආගමික සම්ප්‍රදායන් විසින් තම ඉගැන්වීම් ප්‍රචලිත කිරීමෙහිලා

© මහාචාර්ය උපුල් රංජිත් හේවාවිතානගමගේ

සංස්. ආචාර්ය පූජ්‍ය [illegible] හිමි, මහාචාර්ය [illegible], මහාචාර්ය [illegible], ප්‍රියංකර රත්නායක
මානවශාස්ත්‍ර පීඨ ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය, 18 කලාපය, 2012/13, මානවශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය